

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 października 2017 roku odmówił A. P. przeliczenia emerytury. Organ rentowy wskazał, że brak było podstaw prawnych do przeliczenia świadczenia wnioskodawczynie na podstawie załączonych do wniosku zeznań świadków.

/decyzja z dnia 30 października 2017 roku k. 95 - 95v plik IV akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożyła w dniu 14 listopada 2017 roku wnioskodawczynie A. P., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie przy wyliczeniu podstawy wymiaru emerytury wynagrodzeń wynikających z zeznań przedstawionych świadków.

/odwołanie z dnia 14 listopada 2017 roku k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 23 listopada 2017 roku k. 3 - 4/

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawczynie poparła odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko stron e- protokół z rozprawy z 25 czerwca 2018 roku 00:00:49 - 00:03:55 - płyta CD k. 37/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie A. P. urodziła się (...).

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 13 lutego 2003 roku organ rentowy przyznał A. P. prawo do emerytury od dnia 2 stycznia 2003 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Zakład do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął dochody z kolejnych 4 lat kalendarzowych, tj. z lat 1980-1983, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 62,11% i kwotą bazową 666,96 zł. Świadczenie do wypłaty wyniosło 541,81 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 29 lat 3 miesiące, tj. 351 miesięcy okresów składkowych i 2 lata, tj. 24 miesiące okresów nieskładkowych; jako okres składkowy został uwzględniony m.in. okres zatrudnienia wnioskodawczynie od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 1 marca 1982 roku w (...) Zakładach (...).

/decyzja z dnia 13 lutego 2003 roku k. 25 -25v plik IV akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia k. 24v plik IV akt ZUS/

Następnie decyzją z dnia 10 kwietnia 2009 roku organ rentowy przeliczył A. P. emeryturę na podstawie art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem nowo wyliczonej podstawy wymiaru. Organ rentowy wskazał, że na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach emerytalno-rentowych dokonano ponownego obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru z:

- 4 kolejnych lat kalendarzowych tj. w okresie od 1980 roku do 1983 roku -wskaźnik wynosi 62,11%,

- 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. w okresie od 1983 roku do 1992 roku wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok 2003 w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury - w wysokości 33,96%

- 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. w okresie od 1993 do 2002 wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie świadczenia - w wysokości 27,33 % .

- 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania emerytury tj. 1775,89 zł wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 45,82 %, a wyliczona emerytura 946,38 zł i jest mniej korzystna od dotychczasowej. Zatem Zakład wyjaśnił, że zgodnie z powyższym brak jest podstaw do ponownego obliczenia wysokości świadczenia wnioskodawczyni, pomimo uwzględnienia kwot minimalnego wynagrodzenia za okresy pozostawania w stosunku pracy, za które A. P. nie udowodniła podstawy wymiaru składek, gdyż żaden z ustalonych tu ewentualnymi wskaźników podstawy wymiaru nie jest wyższy od przyjętego dotychczas w wysokości 62,11 %.. W chwili obecnej świadczenie wyliczone jest najkorzystniejszym wariantem.

Organ rentowy wskazał, że okresy nieudokumentowane wysokościami dochodów to okresy:

- od dnia 20 października 1966 roku do dnia 20 stycznia 1968 roku,

- od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku,

- od dnia 5 lutego 1996 roku do dnia 31 grudnia 1997 roku,

- od dnia 2 lutego 1998 roku do dnia 15 maja 1998 roku,

- od dnia 17 sierpnia 1998 roku do dnia 28 stycznia 2003 roku.

/decyzja z dnia 10 kwietnia 2009 roku k. 76 - 76v plik IV akt ZUS, zestawienie okresów nieudokumentowanych k. 68 plik IV akt ZUS /

W dniu 20 października 2017 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury.

/wniosek z dnia 20 października 2017 roku k. 92 - 92v plik IV akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 października 2017 roku odmówił A. P. przeliczenia emerytury. Organ rentowy wskazał, że brak było podstaw prawnych do przeliczenia świadczenia wnioskodawczyni na podstawie załączonych do wniosku zeznań świadków.

/decyzja z dnia 30 października 2017 roku k. 95 - 95v plik IV akt ZUS/

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 1 marca 1982 roku była zatrudniona w (...) Zakładach (...) w P. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tkacza, zaś ostatnio jako pomocnik w oddziale produkcji

otrzymując wynagrodzenie w wysokości według 5 kategorii w wysokości 3.000 zł - ryczałt, do 40% premii, 13% dodatku za staż pracy oraz 55 zł deputat węglowy. Wcześniej jej wynagrodzenie wynosiło:

- od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 30 kwietnia 1973 roku - 5zł/godz.- akord,

- od dnia 1 maja 1973 roku do dnia 15 grudnia 1974 roku - 11,50 zł/godz. - akord + premia regulaminowa,

- od dnia 16 grudnia 1974 roku do dnia 31 marca 1975 roku - 8zł/godz. + 80% od przewlekasz,

- od dnia 1 kwietnia 1975 roku do dnia 30 maja 1976 roku - 11,50 zł/godz.+ premia regulaminowa;

- od dnia 1 czerwca 1976 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku - 13,00 zł/godz.

/świadectwo pracy z dnia 1 marca 1982 roku - wszyta koperta k. 13, angaż z dnia 1 kwietnia 1975 roku - wszyta koperta k. 13, angaż z dnia 15 czerwca 1976 roku - wszyta koperta k. 13, angaż z dnia 29 listopada 1974 roku - wszyta koperta k. 13, angaż z dnia 2 maja 1973 roku - wszyta koperta k. 13, angaż z dnia 19 września 1968 roku - wszyta koperta k. 13/

Będąc zatrudnioną w (...) Zakładach (...) w P. a wnioskodawczyni nie przebywała na urlopie bezpłatnym ani na urlopie wychowawczym.

/świadectwo pracy z dnia 1 marca 1982 roku - wszyta koperta k. 13/

W przedmiotowym Zakładzie wnioskodawczyni w latach 1979 - 1982 osiągnęła przychód w wysokości:

- w 1979 roku - 44.388 zł,

- w 1980 roku - 55.245 zł,

- w 1981 roku - 63.106 zł,

- w 1982 roku - 10.792 zł.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 21 marca 2011 roku - wszyta koperta k. 13, karty przebiegu zatrudnienia za lata 1979 - 1982 - wszyta koperta k. 13/

Wynagrodzenie jakie wnioskodawczyni uzyskiwała w (...) Zakładach (...) w P. było co miesiąc w różnej wysokości, ponieważ pracowała w systemie akordowym.

/zeznania wnioskodawczyni e - protokół z dnia 25 czerwca 2018 roku 00:05:19 - 00:05:49 w zw. z wyjaśnieniami e - protokół z dnia 18 kwietnia 2018 roku 00:03:25 - 00:12:36 - płyta CD k. 22, zeznania świadka B. W. e - protokół z dnia 18 kwietnia 2018 roku 00:14:31 - 00:21:28 - płyta CD k. 22/

Do wyliczenia hipotetycznej wysokości emerytury przyjęto, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P. od dnia

5 czerwca 1968 roku do dnia 30 kwietnia 1973 roku wnioskodawczyni miała stawkę godzinową - 5zł/godz., od dnia 1 maja 1973 roku do dnia 15 grudnia 1974 roku - 11,50 zł/godz., od dnia 16 grudnia 1974 roku do dnia 31 marca 1975 roku - 8zł/godz., od dnia

1 kwietnia 1975 roku do dnia 30 maja 1976 roku - 11,50 zł/godz. oraz od dnia 1 czerwca 1976 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku - 13,00 zł/godz. Po hipotetycznym wyliczeniu emerytury wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł **52,66%** z okresu 1967-1997. Hipotetyczne świadczenie wyliczone od kwoty bazowej na dzień przyznania emerytury wynosi **1309,72 zł i jest korzystniejsze od dotychczasowego** wynoszącego **1258,90 zł** przy zastosowaniu wskaźnika **62,11%** (Z okresu 1980-1983). Dotychczasowe świadczenie wyliczone zostało od kwoty bazowej na dzień przyznania renty i 24% na dzień przyznania emerytury.

/pismo procesowe z dnia 8 maja 2018 roku k. 24, wyliczenia k. 25 - 33/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych dokumentach ze spornego okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P. (angaże, świadectwa pracy i inne) oraz na hipotetycznym wyliczeniu emerytury sporządzonym przez ZUS, które nie było kwestionowane przez wnioskodawczynię pod względem rachunkowym. Stan faktyczny w sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości.

Natomiast z zeznań wnioskodawczyni oraz zgłoszonego świadka wynika jedynie, że wynagrodzenie było zróżnicowane, ponieważ praca była wykonywana na akord. Wnioskodawczyni oraz świadek nie były w stanie wskazać konkretnej wysokości otrzymywanego przez odwołującą wynagrodzenia w spornym okresie, co jest zrozumiałe z uwagi na upływ czasu i zróżnicowanie otrzymywanych co miesiąc kwot. W związku z tym należało oprzeć się na zachowanych

dokumentach w postaci angażu, w których zostały wskazane stawki godzinowe otrzymywanego przez odwołującą wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Zgodnie natomiast z art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz

mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Jak zaś stanowi ust. 2a art. 15 jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z ust. 2 i ust. 3 powołanego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, a podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Jak dalej stanowi art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, że zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składki ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych kieruje się bowiem regułami dowodzenia określonymi w art. 227 i n. k.p.c. nie jest zaś związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. Sprawia to, że wysokość uzyskiwanych dochodów może być ustalana wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, które Sąd uznał za celowe i pożądane.

Przyjąć zatem trzeba, iż w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (sporne, czy też niemożliwe do udowodnienia przy pomocy dowodu z dokumentu) mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, które Sąd uzna za pożądane i celowe, co wynika także z treści przepisu art. 473 k.p.c.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawczynie, co dało Sądowi podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonej.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie było nieuwzględnienie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu wysokości emerytury wnioskodawczynie wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) na podstawie stawki godzinowej, wskazanej w kolejnych angażach, lecz kwoty najniższego wynagrodzenia za okres od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku Organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie z uwagi na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za ten okres.

Sąd Okręgowy stoi jednak na stanowisku, że dla potrzeb obliczenia wysokości podstawy wysokości emerytury, w przypadku nieudowodnienia przez osobę ubezpieczoną (za pomocą dostępnych w postępowaniu sądowym środków dowodowych) wysokości podstawy wymiaru składek ubezpieczeniowych (wysokości rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia) w danym roku lub w określonych latach - należy przyjmować pod warunkiem znajomości stawki godzinowej – dla niewątpliwie udowodnionego okresu ubezpieczenia w danym czasie, a więc zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy – wynagrodzenie wyliczone przez przyjęcie wysokości dziennej normy czasu pracy obowiązującej w tym okresie, przy uwzględnieniu niewątpliwie otrzymywanych dodatków i premii.

W ocenie Sądu Okręgowego zachowane dokumenty A. P. tj. świadectwo pracy z dnia 1 marca 1982 roku, angaż z dnia 1 kwietnia 1975 roku, angaż z dnia 15 czerwca 1976 roku, angaż z dnia 29 listopada 1974 roku, angaż z dnia 2 maja 1973 roku, angaż z dnia 19 września 1968 roku, zawierające informację o przyznanej wynagrodzeniu w oparciu o stawkę godzinową zgodną z kategorią zaszerogowania, dają podstawę do ustalenia wysokości stałych składników wynagrodzenia wnioskodawczyni w tym okresie.

Nie ma wątpliwości, że wnioskodawczyni była zatrudniona w spornym okresie w (...) Zakładach (...) w P. w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem dysponując ww. dokumentacją osobową wnioskodawcy, należy uwzględnić ustalone stawki wynagrodzenia w wysokości 5zł/godz. w okresie od dnia 5 czerwca 1968 roku do dnia 30 kwietnia 1973 roku, 11,50 zł/godz. od dnia 1 maja 1973 roku do dnia 15 grudnia 1974 roku, 8zł/godz. od dnia 16 grudnia 1974 roku do dnia 31 marca 1975 roku, 11,50 zł/godz. od dnia 1 kwietnia 1975 roku do dnia 30 maja 1976 roku oraz 13,00 zł/godz. od dnia 1 czerwca 1976 roku do dnia 31 grudnia 1978 roku.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe miało na celu ustalić taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawczyni niewątpliwie otrzymywała. Sąd ma przy tym na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu nie tylko wysokości wynagrodzenia, ale nawet samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz likwidacją zakładów pracy.

Organ rentowy dokonał stosownego hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury i wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego A. P., przy uwzględnieniu stawki godzinowej. Dokonując przedmiotowego wyliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł **52,66%** z okresu 1967-1997. Hipotetyczne świadczenie wyliczone od kwoty bazowej na dzień przyznania emerytury wynosi **1.309,72 zł i jest korzystniejsze od dotychczasowego** wynoszącego **1.258,90 zł** przy zastosowaniu wskaźnika **62,11%** (z okresu 1980-1983). Dotychczasowe świadczenie wyliczone zostało od kwoty bazowej na dzień przyznania renty i 24% na dzień przyznania emerytury.

Oznacza to, że wprawdzie nowy wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł mniej bo 52,66%, niż dotychczas wyliczony z okresu 1980 - 1983 tj. 62,11%, to jednak wysokość należnego wnioskodawczyni świadczenia przy przyjęciu wwvp 52,66% jest korzystniejsza, ponieważ w efekcie końcowym świadczenie wnioskodawczyni wzrosło do kwoty 1309,72 zł (przy wyliczeniu go od kwoty bazowej na dzień przyznania emerytury), a zatem jest wyższe od dotychczasowej należnej wnioskodawczyni emerytury w kwocie 1.259,90 zł. W związku z tym zasadnym było zastosowanie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 52,66% i kwoty bazowej z daty przyznania emerytury jako korzystniejszych.

Mając na względzie powyższe, zdaniem Sądu nie ma żadnych przeszkód by zaliczyć ubezpieczonej do stażu pracy wynagrodzenia ze spornych okresów na podstawie angaży załączonych do akt sprawy.

Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zatem zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę A. P. od dnia 1 października 2017 roku przy zastosowaniu wskaźnika podstawy wymiaru emerytury 52,66% z 20 lat z okresu 1967-1997 i kwoty bazowej z dnia przeliczenia emerytury.

O dacie przeliczenia emerytury wnioskodawcy Sąd orzekł na podstawie art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, wypożyczając akta ZUS.

23.07.2018r.

E.W.